Блаженний, хто прямує битим шляхом,
Котрий до ласощів усяку погань надить,
Хто не тривожиться спасенним страхом,
Що до погибелі широкий путь провадить.

Блажен, блажен той муж премудро ниций,
Що не заглядує, мовляв, до нечестивих,
Кого лестять баби і молодиці,
Що він собі мовчить серед людей злосливих,

Та хилиться під грішничі закони,
Та знає, що удень, а що вночі робити:
Бабам низькі одважує поклони,
І вміє молодиць десятками любити.

Росте сей муж, мов дерево розкішне:
Баби йому щодня коріння поливають,
Жінки його за слово люблять пишне,
А чоловіки їх великим об'являють.

Я не такий, о боже мій правдивий!
Я все прикидливе, усе зловредно тайне,
Як чоловік воістину злосливий,
Ясую всюди, щоб було між миром явне.

Не знаючи, чого до церкви ходять,
Вчащаю залюбки в ту нечестиву раду,
Де братчики шукають і знаходять,
Як в серце громадян вселити суд і правду.

І не хилюсь під грішничі закони,
Що грішники велять до йоти виповняти,
Притиснувши темноти міліони
І заказавши їм про волю міркувати.

Невже ж устоять сі лукві злюки
У тебе, господи, на праведному суді,
І предаси ти нас в катівські руки,
І царству грішників конця вовік не буде?

Ти, господи, путь праведників знаєш
І бачиш добре путь ледачих лицемірів:
Про що ж ти їм сей попуск попускаєш?
Побий їх правдою, щоб їм ніхто не вірив.